

ஐயாவின் மரணத்துக்குப் பிறகு எனக்கு மிச்சமாகிப் போனவை அவரது நினையும், அவர் பாவித்த ஒரு பழயை சகைக்கிளும் தான். முன்பே சகைக்கிள் எடுத்து ஒடித்திரிய வீட்டிலே எனக்குக் கட்டுப்பாடிருந்தது. இப்போது அம்மா பெரும்பாலும் தன் சகைத்துள் இருந்த நிலையில் நான் கட்டுறுத்தவனாய் திசையெங்கும் அலறந்து திரிந்தேன். இப்பவளோ அப்பவளோ ஒருபொழுதில் என்குடும்பத்தார்டன் காரிலும், பஸ்ஸிலுமாய் நான் கலகலத்துச் சனெற பாதகைளின் காடும், வயலும், வளையும் பசேயி மெளனத்தின் சுவை என அலவைன் தனிமையில் எனக்குச் சுகிப்பாயிற்று. மாலையின் மஞ்சள் வளையச் சங்களில் மட்டுமில்லை, நிலாவின் மென்னொளி இரவுகளும் கட்ட என அலதைல காலமாயிற்று. கதகைளிலும், கட்டுரகைளிலும் வாசித்து ரசித்த நிலக் காட்சிகளின் நிதர்சனம் மலேமும் மலேமாக இயற்கையின் மீதான என் ருசியினை ஏற்றிற்று. பள்ளிப் பாடங்கள் தவிரந்த புத்தக வாசிப்பும், பள்ளிக் குச்செல்லாமலே மறே கொண்ட ஊர் அலையும் எனக்குள் ஒரு புதிய உலகத்தைத் திறந்தபோதும், அதை சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவனாகத் தான் நான் இருந்தனென்று நினகைக்கிறேன். ஒரு இலக்கு நோக்கியல்லாமல் வறும் அலதைலாக அது இருந்தது. அப்படியதோவது பலன் அதிலிருக்குமாயிருந்தாலும் அதன் பறே உடனடியாக அறுவடகைக்குச் சாததியமாவதுமல்ல. பன்னிரண்டு வயதில் ஒரு செல்நறையெ நான் உணர்ந்து உள் வாங்கிவிட முடியாது. அதற்கான காலம் வரவேண்டியிருந்தது.

மழைநீர் எங்கள் ஊரில் பாய்ந்து சனெற வழிகளே பாதகைளாயினவளோ என்று பலமுறகைளில் நான் நினதை திருக்கிறேன். மண்பாதகைளெல்லாம் காணிகளெவிட சிறிது தாழ்ந்திருந்தமையைக் கொண்டு இந்த என் அனுமானம் எழுந்திருக்க முடியும். சின்ன வயதில் மழைக்கால நீர் காணிகளிலிருந்து இறங்கி பாதகைளில் அடித்தோடுவதை ஓர் ஆறு காணும் பிரமிப்போடு நான் கண்டிருக்கிறேன். கோடையில் மணல் கணிகளாகிவிடும் அப்பாதகைளில் என்காலளந்த தபரங்கள் அனுமானிக்க முடியாதவை.

இந்த விட்டதே தியான அலவை ஒன்று என்னொத்த வயதுடைய சிறுவர்களிலிருந்து என்ன விட வதை ஒரு தனிமை விரும்பியாய் என்னை ஆக்கின்றனில், இரண்டாவதாய் என் பள்ளிப் படிப்பையும், ஒழுங்கையும் அது சீரழித்தது.

ஒரு காலத்தில் நடந்தும் . வண்டியிலும் ,வளர்ந்தவர்களிடம் சகைக்கிளிலும் சின்று நான் பார்த்த சாவகச்சரே நகரத்தை,அப்போது நானே என அலதலில் சின்று சரேந்ததின் முக்கியமான விளவை ஒன்றையோகவிரும்புதது. வமேப்பிச் சந்தியடியிலிருந்து மகாலட்சுமி புத்தகசாலையையும் ,கோட்டியிலிருந்து சரஸ்வதி புத்தகசாலையையும் அங்கே என கண்ணில் பட்டன. பஸ்நிலையத்திலிருந்து சஞ்சிகைக் கடையுடைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடமாகவிரும்புதது. கல்கண்டு அப்போது பதினாறு சதம் விற்றதாய் ஞாபகம் . இன்னொரு முக்கியமான அம்சம் இருபத்தாறு சதத்துக்கு விற்ற காமரசம் ,இன்பலீலபைனாறு பெயர்களில் பெண்களின் நிர்வாணப்படி அட்டைகளிடமிருந்து புத்தகங்கள் . வாங்கிவிட விரும்பமிருந்தும் என வயது அந்தத் தடையை தனக்குத் தானே விதித்துக்கொண்டது. ஒழுகரீ தியிலாகவல்ல,கடகை காரர் என்ன எண்ணுவாரோ என்ற பயத்தினால் . கடகை காரர் என்ன நினைத்தால் எனக்கென்ன என்று எண்ணுவதற்கு இன்னும் சிறிதுகாலம் போகவேண்டியிருந்தது.

அந்தரசலீலகைப்படித்துத்தான் நான் கிடெ,அல்லது வளர்வணையிய அவசியமில்லாத காலக்கொடியின் ஒரு இடகை கணுவாய் ஒரு அனுபவ வடிப்பி இந்தக் காலத்தில்தான் எனக்குச் சித்திப்பாயிற்று.

எனது தந்தை இறந்த நாளிலிருந்தே விளவைலே என கிராமத்திலிருந்து ஓவ்வொரு நாளும் அந்த இரண்டு கட்டை இடத்தை திரிந்ததை நடந்தே மாலையில் வந்து,இரவிலே துணையாகப் படுத்துவிட்டு, காலையில் சின்றுவர்கள் என பெரியம்மாவும் பெரியயாவும் . ஏறக்குறைய இரண்டு மீனாறு ஆண்டுகளாக அவ்வாறு செய்தார்கள் . கள்வர,கயவர பயம் இருந்து அந்தக் காலத்தில் அம்மாவைக்கு பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது அந்தத் துணை. ஐயாவின் மரணம் வரையின் மனை தின் மகைக்குக் கட்ட அணுகாமலிருந்து சொந்தங்கள் அவை. அம்மா கடைசிவரை அவர்களது உதவியை மறவாதேயிருந்தாள் . கட்டைகளைப் பெரியயாவை எனக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே பிடிக்கவில்லை. அவர் பற்றி நான் ஏதாவது புறணி அவரில்லாத சமயங்களில் புறப்புறக்கிறபோது, 'கொப்பர் சத்த நாளிலிருந்து இழுவா காக்கிற ஆக்கள் அதுகள் ,நோக நொடிய ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கூடாது' என்று அப்போதெல்லாம் அம்மா என்னகை கண்டித்திருக்கிறாள் .

எங்கள் வீட்டுக்கு பின்னால் ஒரு வீடும் , எதிர்ப்பக்கத்தில் ஒரு ஒரு வீடும் தான் கட்டப்பட்டு தொலைவில் உள்ள இரண்டு வீடுகள் . எதிர்ப்பக்க வீட்டிலேயிருந்து ஐம்பது வயதளவான கணசேலிங்கத்துக்கு சிறிது காலத்துக்கு முன்னர்தான் இரண்டாம் கல்யாணமாகியிருந்தது. வசவிளான் என்ற ஊரில் பெண்ணெடுத்திருந்தார் . பெண்ணைக்கு அம்மாவைவிட வயது குறைவாக . அவள் அவ்வப்போது வந்து அம்மாவோடு அக்காவை நேர் அழைத்துப் பேசியிருக்கிறாள் . அவள் அழகில் ,பேச்சின் அசைவுகளில் ஒரு பெரிய இளமையும் , நளினமும் தீட்டப்பட்டிருந்தது. நல்ல சிவந்த பெண் . மலிந்த,சுமாரான உயரமுள்ள உடம்பு.

கணசேலிங்கத்துக்கு ரயில் வயிலே கங்காணி வலே. மாலயிலே சனெற்று மறுநாளே பகலிலே தானே வலே மூடிந்து வருவார். அந்தக் காலத்தில் எது காரணத்தாலோ ரயில் ரோட்டை கண்காணிப்பதற்கு ஆட்கள் தவேபைப் பட்டிருக்கிறார்கள். அது என்னவென்பது இன்னும் எனக்குப் புரியாத புதிர். இரவு வலேயானதால் மனவையின தாயாரை வீட்டுலே கட்டவதைத் திருந்தார் கணசேலிங்கம். சனியலோ, ஞாயிறலோ அவருக்கு ஓய்வாக இருக்கும். அந்த நாளிலே அந்த மனிசன் முழுகுவது ஓர் திருவிழாபோல என்னகைக் கவர்ந்திருந்தது. சனிக் கிழமகைளிலே ஊரகைகட்டினாலும் அவர் வீட்டுகொள்ளும் கைகை அவ்வளவு தனித்துவமாயிருக்கும்.

அந்தக் கிராமத்தில் எந்தக் கிராமமும் போலவதோன் சனிக் கிழமை முக்கியமான நாளே. வாரத்தில் வலே விடும்புறநாளே கட்டித் தொழிலாளருக்கு, பள்ளிக் கட்டத்தபை போல. அரசாங்க அலுவலகங்களிலே பாதிநாளே வலே.

முழுகு நாளே என்ற அடையாளம் அதற்குப் பொருத்தமாகவே வகைக் கப்பட்டிருந்தது. அன்று எண்ணெய் ஒழுகாத ஆண்களின் உடம்புகைகை காண்பது அரிதாகவிரும்பும். பண்கள் முழுவதற்கான நாளாக வளெளிக் கிழமை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. முழுகி விரித்த கட்டித் தலுடன் அவர்கள் அலவைது ஓர் அழகு. சனிக் கிழமைகள் ஆண்களாகான முழுகு நாளாகவிரும்புதால், அன்று சாராயமலோ கள்ளலோ அருந்தாத கட்டியாட்கைகை காண்பது அபிர்வம். ஓரளவிலே சனிக் கிழமை 'சனி' பிடித்த நாளாகவே இருந்தது. மதியத்தில் தொடங்கிவிடும் வாய்த்தகராறு, மாலயிலே கசைச்சண்டையாக முடியும். கள்ளுகைக் கொட்டிலிலே தொடங்கி, நின்றும் பசும் சந்திகளிலே தொடர்வனவாய் சில. சந்திகளிலே தொடங்கி வீட்டுவரை சனெற்று முடிவன சிலவனெ சண்டகைகள் பலவகை. அந்த நாளிலே சண்டகைகைத் தடுப்பவர்களினதும், சண்டகை பிடிப்பவர்களதும் சத்தத்தில் கிராமம் ஏக கட்டிச்சலிலே இருக்கும். வளெளியாட்களலோடும் இல்லாவிட்டால் மனவையலோடாவது யாருக்கும் சண்டகை வரும். பசுவதைப் பசு என்றுவிட்டு பண்களும் பரெம்பாலும் இருந்துவிடுவதிலேலை. யாரியாக நின்றும் வாய்காட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். நாலு அடி விழாந்தால் கோபவறெயிலே இரண்டு அடிகளாவது திரும்பிவிடுகிற பண்களும் அங்கயேண்டு.

புருசனையிழந்த வளெளிப்பிள்ளை அந்தக் கிராமத்தில் பரெய் வீராங்கனை. அவள் வரலாறு எழுதப்பறெறிருந்தால் எங்கள் கிராமத்தின் முதல் வீராங்கனையாய் அவளும், அந்தக் குடும்பமும் பெயர் பெறெறிருக்கும்.

வளெளிப்பிள்ளைக்கு இரண்டு பண்பிள்ளைகள். புருசன் இறந்து ஆறழை வருசங்கள். கட்டிவலே சயெத்து குடும்பத்தபை பார்த்தாள். இரண்டு பண்பிள்ளைகளிலென்றும்

சொந்தமாய்த் தறி போட்டு வீட்டிலிருந்தே நயந்து ஏதோ சம்பாதிக்கொண்டிருந்தது.

அன்று ஒரு சனிக் கிழமை. அது முழுக்கு நாள் மட்டுமில்லை. சந்தை நாளும். சந்தை போகாதவர்கள் வீச்சுமீன் வாங்குவார்கள். ஆடு அடிக் கிறதும் உண்டு. அது ஒரு பெரிய வளைவியின் ஆரவாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். ஆடிக் கும் பற்றைக் கும் பண்களோ சிறுபிள்ளைகளோ போவதில்லை. அவர்கள் அடையக்கூடிய ஆக்கக் கட்டுதலான சந்தை சம அங்கமும் சத்தம் சந்திகளிலேயே கிடத்தது.

வள்ளிப்பிள்ளையின் வீடு ஒரு கல்களோடும், ஒரு மணல் ஓழுங்கையும் இடவைபெட்டிய சந்தி மடலையிலிருந்தது. அவளின் வலி முன்பகுதி கிடுகினாலும், பக்க வலிகள் பனையோலையினாலும் அடக்கப் பெற்றிருந்தன. கொட்டிலில் கள்ளித் துவிட்டு வருபவர்கள் நின்ற 'ஞாயம் புறிக் கிற' இடம் இரவானாலும், பகலானாலும் அந்தச் சந்திதான்.

வள்ளிப்பிள்ளை அவ்வப்போது புறப்பூறுத் திருக்கிறாள், 'அக்கம் பக்கத்தில் குடிமனையிருக்கண்டு நின்சைசு கதகைக் கிறாங்களில்லை, பொம்பிளப்பிள்ளையள் இருக்கிற வீட்டுண்டு ஒரு மட்டுமரியாதையில்லை, ஓரே து சணமாயக் கொட்டுறாங்கள்' என்று. 'என்ற காதில் விழட்டும், அப்பகாட்டுறன் நான் ஆரண்டு' என்ற எச்சரிக்கையை ஊர் முழுக்கத் தெரிந்திருந்தது. ஊரில் கண்டவரிடமெல்லாம் அவள் அதைச் சொல்லியிருக்கிறாள்.

அன்றைய சனிக் கிழமை சந்தைக்குப் போய் முருங்கைக்காய் விற்று வாங்கவண்டிய சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு சந்தையிலிருந்து இரண்டு கட்டை துரத்தை அந்த நடநட மத்தியானத்தில் நடந்து வந்த களபை போட்டு திண்ணையிலமர்ந்து ஆசுவாசப்பட்டாக் கொண்டிருந்தாள் அவள். அப்போது திடீரெண்டு நயந்து கொண்டிருந்த பணை சிரித்தாள். வள்ளிப்பிள்ளைக்கு விளங்கவில்லை, அவள் ஏன் சிரிக்கிறாளென்று. ஆனாலும் அந்த மாதிரி காரணமில்லாமல் முன்பும் அவள் சிரித்திருக்கிறாள். கட்டை போடும் மகள் சொல்லியிருக்கவில்லை. அன்று அதை அறிய அப்படியொரு வகைம் வந்திருந்தது அவளில். எழும்பி நசெவூ தறியடிக் கு ஓடிவந்தாள். மகள் பார்த்த திசையை உன்னிக், சரர் ரரென சத்தம் எழுந்து கொண்டிருந்தது கட்டை. அவளுக்கு விளங்கிவிட்டது. உடனேயே படலையைத் திறந்து கொண்டுவெளியே ஓடிவந்தாள்.

மாப்பிளகைக் கந்தன் சாரத்தை துக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு வலியில் ஒன்றுக்கு அடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

வள்ளிப்பிள்ளையால் பொறுக்கமுடியவில்லை. 'ஏன்ரா நாயே,என்ர வலையே கிடசைச்சுது நீ மடித்திரம் பெய்யிறதாக்கு? இனிமலேபட்டு கண்டனனோ,கத்தியடெத்து வந்து ஓரே வெட்டாய் வெட்டியநெஞ்சிடுவன்' என்று கத்தினாள்.

நியாயமிருந்தது அவள் கோபத்திலென்று கந்தன் பசோமல் போயிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவனோ வெறியில் நின்று, 'உனக்கென்னடி செய்யிது நான் ஒழுங்கையில் மடித்திரம் பெய்தா? எதோ காணாததைக் கண்டதுமாதிரி நிண்டு துள்ளுறாய். உன்ர வீட்டுக்குள்ள வந்து நான் பெய்யலேல்,பசோமல் போ...போ' என்று நாட்டாமலை விட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

வள்ளிப்பிள்ளையின் குணம் திரிந்திருக்க அவனுக்கு வாய்ப்பில்லை.

'உனக்கு நாக்கும் நீ எமடா' என்றுவிட்டு உள்ளே ஓடியவள் அடக்களைப் பக்கமிருந்த மீன்வெட்டும் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு பாய்ந்து வந்தாள். கந்தன் அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. உயர்த்திக் கட்டியிருந்த சாரம் கீழே இறங்கியது,அவனது கள்ளின் போதபைலால். அப்படியொரு காளி சொரஃபத்தலை வாழ்நாளில் கண்டிருக்கமாட்டான் கந்தன். இறக்கின் சாரத்ததை தடுக்கினான்,எடுத்துதான் ஓட்டம். அவன் அந்தமாதிரி ஓடுகிறானயென்று வள்ளிப்பிள்ளை விட்டுவிடவில்லை. கட்டிய சலையை மன்னிப்பிடித்துக்கொண்டு கையில் ஏந்திய கத்தியோடு துரத்தத் தொடங்கினாள்.

கலற்றோட்டில் நிண்டு சனம் வெடிக்கை பார்த்தது. கலற்றோட்டில் திரும்பி கந்தன் வயலுக்குள் ஓடினான். வள்ளிப்பிள்ளை விடவில்லை. வயலின் பாதி தஃரம் கடப்பதற்குள் இடதை தஃரம் குறந்தது வள்ளிப்பிள்ளையின் கைக்கெட்டிய தஃரத்தில் இருந்தான் கந்தன். இந்தா இன்னும் சில கவடுகளில் அவள் கந்தனைப் பிடித்துவிட்டாளென்று தோன்றியது. கந்தனால் வள்ளிப்பிள்ளையின் ஓட்டத்துக்கு ஈடாகட்ட முடியவில்லை. அவன், 'ஐயோ,காப்பாத்துங்கோ... என்னகை காப்பாத்துங்கோ' என்று கத்தியபடி பறந்தடித்து ஓடினான்.

கடசையில் வயலுக்கு அடுத்த கரபைப் பக்கமிருந்து வந்த சனங்கள் தான் வள்ளிப்பிள்ளையைத் தடுத்து கந்தனைக் காப்பாற்றிவிட்டனர். அதுகொஞ்ச காலமாய் அவ்வப்போது சனங்களின் பசேசில் பிரஸ்தாபமாகிக்கொண்டே இருந்தது.

வள்ளிப்பிள்ளை வீ ராங்கனையான கதலை இதுதான் .

அன்னக்கிளி வீ ட்டில் கட்டி ஓவ்வொரு சனியன்று இல்லாவிட்டாலும் சண்டை நடக்கும் . தாய்க்கிழவி கத்துவது ஊரெங்கும் கேட்கும் . ஆனாலும் யாரும் விழுந்தடித்துக்கொண்டு விலக்கப் போய்விடமாட்டார்கள் . அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் கணசேலிங்கத்தின் வாய்கொட்டும் தபிசணங்களுக்கு சமீகம் பயந்திருந்தது . பச்சை பச்சையாய் ,நாக்கைப் பிடுங்குகிற மாதிரி கேட்பார் . பண்ணையிருந்தால் சலையையும் ,ஆணையிருந்தால் இடுப்பு வட்டியும் உரிந்தபேரோகும் .

புருசன் கத்தி சத்தம் போடுகிற நாட்களில் அன்னக்கிளியும் எதிர்த்துப் பசிக்கொண்டேயிருப்பாள் . வாய்ச்சண்டைகைச்சண்டையாகாமல் அடங்கிய நாட்களும் உண்டு . மந்திய சனிக்கிழமை ஏற்பட்ட சண்டையில் அன்னக்கிளியின் வீ றிடல் அவளுக்கு அடி விழுந்துவிட்டதை நிச்சயப்படுத்தியது . நான் வாட்டத்தோடு எல் ;லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனே .

நான் கவனித்திருக்கிறனே ,பெரும்பாலும் கட்டி வீட்டுகளையே கொண்டிருந்த அக்கிராமத்தில் சனிக்கிழமைகளிலேயே வீ ட்டேனும் தீப்பிடித்து எரிந்ததை . இத்தகைய காரணங்களால் சனிக்கிழமைகள் என் நடுநிலை பல்வற்று சித்திரங்களையே ஆழமாய்க் கீறிவிட்டிருக்கின்றன . அவை பெரும்பாலும் பரபரப்பையும் ,கிள்கிளப்பையும் கொண்டிருந்த நிலையில் ,அன்னக்கிளியின் வீ ட்டுச்சண்டைதான் என் மனத்தில் சோகத்தலை விதைத்தது .

ஒரு ஞாயிறற்கு கிழமை மாலையே அன்னக்கிளியின் வீ ட்டுக்கு முன்னால் திடீரென்று காரொன்று வந்து நின்றது . அது அப்பர்வம் கிராமத்தில் . சத்தவீட்டு ,கடும் சுகவீனமான விசயங்களையே சொல்வதற்குத் தவிர வேறெதற்குமாக அந்த அப்பர்வங்கள் அங்கே நடப்பதில்லை . கார் வந்த சிறிதுநேரத்தில் அன்னக்கிளியின் தாயார் கதறியபடி என் தாயாரிடம் ஓடிவந்தாள் . தன்னுடைய தமக்கைமகன் பாம்பு கடித்து இறந்துவிட்டதாகவும் ,தான் உடனடியாக ஊர் போவதால் மகளுக்குத் துணையாக என்னை அங்கே இரவாக்கு அனுப்பமுடியுமாவென்றும் கேட்டாள் . அதுமாதிரி சமயங்களில் யாரும் மறுப்புச் சொல்லிவிடுவதில்லை . அம்மாவும் சரியென்றாள் .

கிழவி சனெற பின்னால் என்னை அம்மா அழைத்து விசயத்தையே சொன்னாள் . எனக்கு சந்தோசம் தாங்கமுடியவில்லை . ஏனென்று திரியாமலே அந்த சந்தோசம் விளநை திருந்தது . எனக்கு அப்போது பதினமூன்று அல்லது பதினான்கு வயதுதான் .

இரூட்டு விழுந்த நரேத்துக்கு அம்மாவே என்னை அங்கு கப்டிச் சினைறாள். நானும் இரூட்டு புத்தகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கப்டிச் சினைறேன். அடப்படியின் இரூட்டுக்குள்ளிருந்த அன்னக்கிளியோடும் அம்மா பசீக்கொண்டு நின்றாள் சிறிதுநேரம்.

வீட்டு சினைற நான் திண்ணையில் விளக்குக்கு முன்னால் அமர்ந்து புத்தகத்தைத் திறந்து வதைத்தேன். பார்வைகீழே பதிந்தது.

அன்னக்கிளியை நானும் கிளியக்கா என்றே சொன்னேன். ஆனாலும் கிளியக்காவென்று நரேில் என்றும் அழைத்ததில்லை. கள்ளத்தின் ஊற்றெல்லாம் என்னில் எவ்வளவு நுண்மையாய் பாய்ந்திருக்கிறது!

அம்மா சினைறபோது கப்டிச் சினைற அன்னக்கிளி படலையைச் சாத்தி கட்டிவிட்டு வந்தாள். இன்னும் திண்ணைக்கு வரவில்லை. அடக்களையில் சட்டிபானைச் சத்தம் கேட்டது. பணைச் சத்தங்கள் கேட்டன. பிறகு கதேதில் இரூட்டு சத்தம் கேட்டது. சிறிதுநேரத்தில் அன்னக்கிளி ஒரு கைபிபிக் கோப்பையில் ததேதண்ணீர் கொண்டுவந்து வதைத்துவிட்டுப் போனாள். அவளது உடம்பு சலேயால் சூற்றப்பட்டிருந்தது.

எனது பார்வை புத்தகத்திலிருந்து மிதந்து அடிக்கடி மலேவே வரத்தொடங்கியது. இரூட்டில் அன்னக்கிளி இரூட்டுக்குமிடம் தரெயவில்லை. தநீர் ரகைக் குடித்து முடித்தேன். இன்னும் தான் அவள் என்கண்ணில் படவில்லை. என்தேலைப் புரிந்திருப்பாளோ? குடித்த தநீர் ரக் கோப்பையை எடுக்க வந்தவளின் முகத்தில் ஒருவித சிரிப்பு படர்ந்திருந்தது.

நான் மறுபடி புத்தகத்தின்மீது குனிந்தேன்.

ஒருபோது நிமிர்ந்த என்பார்வையில் திண்ணையில் சூவரில் சாய்ந்து காலநீட்டியிருந்த அன்னக்கிளியின் உருவம் விழுந்தது. புன்னகை மறந்திருந்தாள். ஆயினும் பார்வை எனமீதே பதிந்திருந்தது. கவனித்தபோது தரெய்ந்தது அவளது கண்ணிலிருந்து நீர் வடிந்துகொண்டிருந்தது. நான் பதறி நிமிர்ந்தேன். 'ஏன் அழுகுறியள்? அழாதயுங்கோ' என்றேன்.

பசோமலிருந்தவள், சிறிதுநேரத்தில் சொன்னாள்: 'என்ற வாழ்க்கையை நினைச்சா என்னண்டு ராசா, அழாமலிருக்கிறது? ஓவ்வொரு நாளும் சண்டதான் அந்தாளோட. எடுத்துக்கொள்ளலாம் அடி. அதுவும் பிவரசம் கம்பு முறிச்சுவந்து மாட்டை அடிக் கிறமாதிரி அடிக் கிறான். அண்டை அயலும் இல்லலை, கத்தினா ஓடிவந்து உதவிசெய்யிறதுக்கு. தனிச்ச மனிசியாயிருந்து அல்லாடாறன். அழுகிறதத் தவிர வேறே என்னத்த நான் செய்யலும்?'
 எனக்கு மிகவும் துக்கமாகப் போய்விட்டது. நான், 'நேற்றும் சண்டை நடந்துது. அடிச்சவரே அப்பகேயும்?'

'நீ கண்டனியோ?'

'காணலேல். சத்தம் கட்டேட்டுது.'

'இஞ்ச பார், கைமலேலெல்லாம் ஓரே தழும்பு. நதேத்து ஆச்சி எண்ணய் போட்டுவிட்டுது. இப்ப கொஞ்சம் வீக்கமெல்லாம் குறைஞ்சிருக்கு' என்றபடி எட்டி கதைத்தழும்புகளகை காட்டினாள். 'முதுகிலதான் நாலைஞ்சு தழும்பு பரிசு.'

அவளதகை காட்டவில்லை.

சிறிதுநேரத்தில் நான் கட்டேட்டேன், 'ஏன் நடுக சண்டை உங்களுக்கு வருகுது?' என்று.

'என்னத்தயெண்டு சொல்ல, ராசா? சோறு குழைஞ்சா, கறிக் கு உப்புக் குறைஞ்சா இல்லாட்டி கபினா, வேலிக் கரையில் போய் நிண்டா... எல்லாத்தகுக்கும் அந்தாளுக்கு கோவம் வருகுது. நானென்ன செய்ய?'

நானும் அவள் வருத்தமளவு பட்டேன். கொஞ்சநேரமாகக் கட்டேட்டாள், 'முதுகில எனக்கு எண்ணய் போடலோமக் கிடக்கு, ராசா, படுக்கக்கேக் கொஞ்சம் போட்டுவிடுறியே?' என்று.

'போட்டுவிடுறன்.'

அவள் எழுந்து அடக்களகைக் குப் போய்விட்டாள். நான் என பாசாங்கதைத் தொடரந்தேன். புத்தக இதழ்கள் ஒவ்வொன்றாக விரிந்துகொண்டிருந்தன. மனத்துள் வறோ ஒரு படம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

படக்கிற நேரமானபோது ஒரு பாயகைக் கொண்டுவந்து திண்ணையில் போட்டாள் அன்னக்கிளி. பின் இரண்டு தலையணைகளைக் கொண்டுவந்து போட்டாள். மதுகுகு ஒரு சலையை விரித்துவிட்டாள். நிமிர்ந்தபோது கண்டனே, பாவாயகைக் குறுக்காகக் கட்டியிருந்த அவளின் நடுமிய தோற்றம்.

'நாளகைக் கு பள்ளிக் குடமெல்லவே, வா, வந்து வள்ளணப் பட' என்றுவிட்டு, எண்ணெய்ப் போத்தலடுக்க அப்பால் சின்றாள். நான் புத்தகத்தை மட்டிவிட்டு படக்கத் தயாரானேன்.

'இந்தா இதப் போட்டுட்டப் போ' என்று அன்னக்கிளி சொல்ல, சின்றோ போத்தலை வாங்கினேன். 'பாத்துப் போடும். எல்லா இடத்திலும் பிரட்டியிடாத. படுத்து நொளூ நொளூவண்ணெடிருக்கும் படக்ககேக்' என்றுவிட்டு, கைவிளக்கு வளிச்சம் படக் கட்டியமாதிரி நிலத்தில் அமர்ந்து முன்புறக் கட்டை அவிழ்த்து பாவாயகை இளக்கினாள்.

மதுகைப் பார்த்தனே. மின்றோ இழுவகைகள் தோல் பிளந்து வெடித்துக் கிடந்தன. மதுகில் விழுந்திருந்த ஒரு தழும்பு நாரிக் குச் சரிந்து வயிறுவரை சின்றிருந்தது. நான் போத்தலிலிருந்த கோழியிறகை எடுத்து மடுவாக தழும்பின்மேல் தடவத் தொடங்கினேன். எவ்வளவு நேரம் அப்பித் தடவவண்ணெடும்ன்றோ எனக்குத் தெரியவில்லை. தடவுவது அவள்குச் சுகமாய் இருந்திருக்குமா, எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அது எனக்கு மனத்தில் சுகம் விளத்தது. இப்போது கையை உயர்த்தி பக்கத்துக்குப் பிச இடம் விட்டாள் அவள். நான் எல்லா இடமும் பிரண்டுவிடாத அவதானத்துடன் மயிலிறகில் எண்ணெயைத் தோய்த்து மடுமடுவாய் பிசினேன். அப்போது எனக்குத் தெரிந்தது அவளது வண்ணம்மார்க்கோளம். நான் பார்வையைக் குவிக் கவில்லை. ஆனாலும் பரந்த பார்வையில் அது படட்குக் கொண்டே இருந்தது.

அன்னக்கிளி சட்டனெத் திரும்பி ஒருமுறை என முகத்தை நோக்கினாள். நான் முன்பு கத்தகைக் கவனித்துப் பார்க்கிறனோ என அறிய முனறையாளோ? நான் தழும்பிலயே பார்வையைப் பதித்திருந்தனே தீர்க்கமாய்.

அன்னக்கிளி போத்தலை வாங்கி மடிவதைத் துவிட்டு சலையால் முன்புபோல மடிக்கொண்டு வந்தாள்.

நான் படுத்துனே. அவளும் பக்கத்தில் பாயில் பாதி,நிலத்தில் பாதியாய் சரிந்து படுத்துள்.

'இண்டகைக்கு புகை போடலேல,ராசா. நுளம்பு கொஞ்சம் கடிவாயிருக்கும். இந்தா இதால மலையைப் போத்துக்கொண்டு படு' என முந்தானையை எடுத்து என்மலே எறிந்தாள்.

முகத்தில் விழுந்த முந்தானையால் என்னுள் பரவசம் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. நிலத்தில் படுக்காம பாயில் படுங்கோ எனச் சொல்ல எனக்கு வாய் துடித்தது. அடக்கிக்கொண்டனே. என்ன நினைப்பாளோ?

தங்கின மாதிரியும் தங்காதமாதிரியும் ஒரு இரட்டுறலை நிலை. எனக்கு அது கனவுபோலவும் இருந்தது. அன்னக்கிளி என்னை இறுக்கமாய் தழுவிக்கொண்டு படுத்துகிறாள். அவ்வப்போது நிமிர்ந்து பார்த்து என் முகத்தில் கொஞ்சுகிறாள். வலக்கையைக் கீழே வயிறுநிலை,தொடையிலென்று பரத்திச் சினென்று என் உணர்ச்சியின் அளவை அறிய முயற்சிக்கிறாள். நான் விழிக்கிறனே கனவுக்கு முற்றுப்புள்ளி விழுகிறது.

மற்றுநாள் கணசேலிங்கம் வலையைக் குச்செல்லும்போது அம்மாவுடன் வந்து கதைத்துவிட்டுப் போனார். 'பறவாயில்லை, அண்ணை, ஆச்சி வருமட்டுக்கும் ராசாவை படுக்க அனுப்புகிறேன். இஞ்சு படுக்கிறது, அங்க படுக்கிறது அவருக்கு என்ன கஸ்ரம். எனக்கும் இஞ்சு ஆள்துணை இருக்காதான்' என்றாள் அம்மா அவர் போகும்போது.

அன்றும் அம்மா என்னைக் கட்டிப்போய் விட்டுவந்தாள். முதல்நாள் போல் அன்னக்கிளி அன்று சலையால் போர்த்திக்கொண்டு நிற்கவில்லை. சட்டைபோட்டு ஒழுங்காக சலையைணிந்திருந்தாள். சோகம் குறைந்தும் தன்பட்டாள். 'உதில் இருக்கிற வீட்டிலிருந்து இதில் ஓபிவாறத விட்டிட்டு அம்மாவைக் கட்டிக்கொண்டு வருகாதே இந்த ஆம்பிளைப்பிள்ளை' என்று என்னை கலியும் சயெ்தாள். நான் சிரித்தபடி திண்ணைக்குப் போய் விட்டனே.

அன்று படிப்பு முடிந்து நான் படித்திருந்த நேரத்தில் பக்கத்தில் வந்து படித்த அன்னக்கிளி ஒரு சலையை என் மீது போட்டுப் போர்த்திப் படுக்கச் சொன்னாள். சலையை நான் விரித்துப் போர்த்தினேன். பச்சிமுட்டை வாசம் வந்து முகத்தில் அறைந்தது. அப்படியே என்னை அது அந்தரத்தில் தடுக்கியது.

முகத்தைச் சலையால் மடிபினேன். உடதுத்திருந்த சலையை அவிழ்த்து என்மலே போட்டுவிட்டு அன்னக்கிளி அருகே படித்திருக்கும் உள்ளுணர்வு என் நித்திரையைக் கலதைதுக்கொண்டிருந்தது. 'மோத்த மடிக்கொண்டு படுக்கக் குடா'தென்று முகத்திலிருந்து சலையை ஒதுக்கிவிட்டாள். நான் கண்களை மடிப்படி படித்திருந்தேன். கண்ணில் ஏதாவது அசைவு தோன்றியிருந்தாலும், திரை தணிந்து எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கினால் எதையும் காட்சியாக்கியிருக்க முடியாது.

சிறிதுநேரத்தில் முதல் நாள் கண்ட கனவு அதே பரிமாணத்தில் என்னிடத்தில் தோன்றியது. ஆனால் அன்றைக்கு அவள் என் உணர்ச்சியின் அளவு தெரிய முயன்றபோது நான் குப்புறக் கவிழ்ந்து படித்துவிட்டேன். திட்டமிடாமலெனினும் அது ஒரு திட்டத்தில் போல் அமைந்தது. நான் அவளது பக்கமாய்ச் சரிந்து கவிழ்ந்ததில் அவளை இப்போது நான் நெருக்கிக்கொண்டு படித்திருந்தேன். அவளது அணைப்பின் சுகம் முழுமையாய் என்னை ஆக்கிரமித்திருந்தது. அவளின் மார்புகள் என்னை அழுந்திக்கொண்டிருந்தன. அன்னக்கியின் கை என் தலையைத் திருப்பி முன்புறமாகியது. நான் தடையுடன்தேன்.

அவள் வழி காட்டினாள்.

தாயார் வசாவிலாளிலிருந்து திரும்பும் வரையான மடின்று நான்கு நாட்கள் எனக்கு சொர்க்கமாகவையிருந்தன.

அடித்த வாரத்திலொரு நாள் கணசேலிங்கம் வீட்டிலே சண்டை நடந்தது. புதன் கிழமையளவில் தான் எனக்குத் தெரிந்தது, தாயும் மகளும் வீட்டைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள் என்ற விசயம். என் ஆசாள் போனதுக்கம் என்னிடத்தில் நீண்ட நாள் இருந்தது.

இன்று அது அனுபவமில்லை, அறிவு மட்டுமே. ஒரு குழந்தையின் வளர்ச்சியில் சமீபத்தில் பங்கினது முக்கியத்துவம் இப்போது தெரிகிறது. அறிவே சில சமயங்களில்

Written by -தவேகாந்தன் -

Wednesday, 22 April 2015 22:04 - Last Updated Wednesday, 22 April 2015 22:07

அனுபவத்துக்காக ஏங்குகிறது. அப்போதும் அந்த அனுபவம் அறிவாகவே மாறுகிறது. இவ்வாறு அனுபவம் அறிவாகவும், அறிவு அனுபவமாகவும் மாறிமறியான இந்தச் சூழல் என்னில் நீண்டகாலத்துக்குத் தொடர்ந்திருந்தது. கண்டெட்ட பிறகு சரியான நமஸ்காரம் என்கிற அளவுக்கு இந்தச் சூழல் என்னில் நீண்டுசலெல்லவில்லை என்பது ஒரு ஆறுதல்.

bdevakanthan@yahoo.com